

[Fritze Teisen.]

ogsaa været. Hver især har holdt igen og ønsket sit bestemte Forslag klart til Fremme, før noget af de andre kom frem. Dette er sikkert Forklaringen paa, at Grundværdistigningsafgiften, Ejendomsskatterne og meget andet kommer til Behandling netop nu samlet i Løbet af i Dag og i Morgen.

Det foreliggende Lovforslag har jo haft en noget uparlamentarisk Gang gennem Rigsdagen: Kommet til Verden i Kanslergade (*Socialministeren* [Steincke]: Forslaget?). Ja, Forslaget, eller lad mig sige Forliget — jeg troede for Resten ikke, den højtærede Socialminister tog det saa nøje, om man i dette Tilfælde sagde Forliget eller Forslaget, for det er jo omtrent det samme; der er ikke af de allierede forlangt saa forfærdelig mange Ændringer, det er i Virkeligheden den højtærede Ministers eget Forslag, som er kommet videre. Lovforslaget er fyldt med en forfærdelig Masse Hjem af alle mulige Arter — der skal oprettes Skolehjem, Ungdomshjem, Sinkehjem og Fredehjem —, og jeg vil nærmest antage, at det er paa et Fredehjem, Lovforslaget selv er kommet til Verden, et Fredehjem udenfor Rigsdagen, hvor der er blevet hæget om det, og hvor det fik Lov til at blive, til det kom ud over Konfirmationsalderen, til det skulde til at aflægge Prøve — saa kom det til Behandling i Rigsdagen, saa kunde Rigsdagens forskellige Partier, om de ønskede det, alle blive delagtige i dets videre Udformning. Blive delagtige — det er nu saa meget sagt, thi hvad sagde ikke det ærede Medlem (Johannes Hansen), der nys talte for Socialdemokratiet? Han sagde: Vi vilde selvfølgelig ikke, naar vi var enige om Sagen, drøfte Principperne med de andre, vi vilde selvfølgelig ikke forringe det, som vi var enige om. Det, der blev budt det fjerde Parti i denne Sag, var altsaa dette: Vil du vedtage det, saa kan du tage det i den Form, det har, og ellers kan du blive udenfor. Det udtalte det ærede Medlem ganske tydeligt, i øvrigt i Modsætning til, hvad Venstres ærede Ordfører (K. Pedersen) sagde ved anden Behandling i Formiddag, idet han var tilbøjelig til at sige, at man gerne vilde have indladt sig paa en Drøftelse af Principperne. Hvorledes jeg skal rime disse Udtalelser sammen, ved jeg ikke, men det er muligvis ogsaa noget af det, som har været Skyld i den lange Forsinkelse af denne Sag i Udvalget.

Op siden vi nu taler om Udvalg, er der en Ting, jeg gerne vil drage frem ved denne Lejlighed: Udvalgsarbejdet har i Vinter været af en saadan Karakter, at det har

været uoverkommeligt for Rigsdagens Medlemmer. Vi har i de seneste Dage været ude for, at et Medlem af dette Ting, oven i Købet en Præst, i en Avisartikel har rettet Bebrejdelser mod mit Partis Medlemmer i Skoleudvalget, idet han har skrevet, turdet skrive, at de konservative Medlemmer Gang paa Gang glimrede ved deres Fraværelse. Det er sket 1 à 2 Gange højt, og det kalder det ærede Medlem af Venstre, at det er sket Gang paa Gang — der staar for Resten: I Regelen glimrede begge ved deres Fraværelse. Selvfølgelig er det umuligt for Rigsdagens Medlemmer at deltage i alle Udvalgs møder, og de Medlemmer af det høje Ting, som har været Medlemmer af Udvalget om offentlig Forsorg, vil vide, at dette Udvalg holdt Møde Dag efter Dag akkurat paa samme Tid, som Skoleudvalget holdt Møde, begge under Venstres Ledelse. Altsaa var det komplet ugørligt for vore Medlemmer, der var de samme i begge Udvalg, at være til Stede begge Steder. Der har, saa vidt jeg ved, i Udvalget angaaende offentlig Forsorg altid været et Medlem til Stede, og i Skoleudvalget er det sket een, maaske to Gange, at ingen kunde være til Stede; det ene Medlem har sit Hjem i Vestjylland og holdes for Tiden i København 6 Dage om Ugen paa Grund af Rigsdagsarbejde, og saa kan det jo være, at man en Gang imellem maa hjem at se til Forretningen. Jeg har ønsket at sige dette her, fordi denne Udtalelse er fremsat offentligt af et Medlem af det høje Ting, en positivt urigtig Udtalelse, som jeg ikke synes skulde gaa upaataalt hen. Men Udvalgsarbejde har som Følge af det nævnte Forhold været meget vanskeligt.

Naar jeg nu skal gaa over til at omtale selve Lovforslaget, er der, som jeg allerede sagde, da vi havde Sagen til første Behandling, meget i dette, som tiltaler os. Der er System, der er Samling, der er Orden, der er næsten for mange Regler, om jeg saa maa sige, næsten for mange Forklaringer, det er næsten gjort for omfangsrigt; man havde maaske staaet sig ved at overlade mere til Kommunerne selv, end man har gjort her, og i hvert Fald: der er ikke meget, som man ikke har taget med. Men man er gaaet videre end til det, som vi ønsker og sætter Pris paa: System, Orden, Kodifikation. Man har i dette Forslag udbygget Sociallovgivningen i en ganske overordentlig Grad; det er det Udtryk, som den højtærede Socialminister har benyttet adskillige Gange, og det er rigtigt, thi alle de nuværende Regler, kan jeg godt sige, er overført til den nye Lov i en ud-